

hos den Del af Befolkningen — Kvinderne —, som har særlig Grund til at studere den Lov, der underkender dem som politiske Borgere, men som i en ikke altfor fjærn Fremtid tør antages at blive udvidet til ogsaa at omfatte Kvinderne. — Bogen, der er absolut fri for al Indsmugling af Parti-Politik, har ogsaa nogle Linier om Kvindesagen. I disse er der indløbet en Misforstaaelse, idet der staar, at i „den sidste Snæs Aar er der ogsaa blevet stiftet flere Kvindeforeninger i Danmark“, — D. K. stiftedes som bekendt for 41 Aar siden.

(Willerslev, Køge).

Anna Baadsgaard: „De røde Nelliker“. Bogens Hovedfigur, en ung, livsglad Kvinde, der staar i Begreb med at danne sig sin Livsbane som KommuneLærerinde, drages bort derfra genem et Bekendskab — og deraf følgende Ægteskab — med en ung Laban af en Grosserer søn, der daarer hendes ubefæstede Sind og Hjerter.

Hun opdager hurtigt, at hun er paa gyngende Grund. Hendes Lykke visner i Løbet af faa Uger — visner som de røde Nelliker han — som hendes Forlovede — sendte hende. Efterhaanden afsløres Manden som en brutal, løgnagtig, doven og løsagtig Fyr, der oven i Handelen er Børs-Spekulant, og sætter den gamle, grundmurede Forretning over Styr for derefter at drukne sig, medens Hustruen, senere gifter sig med en ung, brav Finne, der har været meget opofrende overfor hende og som repræsenterer den solide Virkelighed, som hun i sin Tid lod ligge for at gribe efter Skinnet.

Som man ser, er Handlingen ikke original, — en Engel, en Skurk, en Ridder. Naar der alligevel over den er bygget en Bog, som man kan udholde at læse igennem, er det fordi man hos Forfatteren føler en vis alvorsfuld Respekt overfor Sandheden, en redelig Vilje til at give enhver sit og til Tider en ingenlunde almindelig Evne til Karakteristik. (Hagerup).

„Alt for Damerne“ ved Mimi Carstensen. Det er gaadefuldt, at nogen køber en saadan Bog. Med sit „Lidt om“ 16 forskellige Ting fra Bridgemiddage til Fregnevand og Engledrik, virker den akkurat lige saa pjanket som Titlen. Mon alle Damer føler sig lige smigrede over at dette er „alt“ for dem?

Kong Frederik den Syvendes Stiftelse for hjælpelse og forladte Pigebørn især af Almuen, oprettet af Louise Christine, Lehnsgrevinde af Danner.

Om denne Stiftelse, almindelig kaldet *Jægerspris*, har der baade nu og tidligere gaaet lange Fejder baade i Rigsdag og Presse. Dette Spørgsmaal vil, ligesom alle sociale Spørgsmaal, navnlig hvor det drejer sig om Børn, have stor Interesse for „Kvinden og Samfundet“'s Læsere. Stiftelsen er oprettet af *Grevinde Danner* ved Fundats 30te Oktober 1873, der fik kongelig Konfirmation den 23de Maj 1874 et Par Maaneder efter Opretterindens Død.

I denne Fundats er adskilligt, der i Relation til de nuværende Tilstande er værd at lægge Mærke til. I Afsnit B., om Stiftelsens Formaal og Virksomhed, staar:

Hvor mange Pigebørn, der til enhver Tid skal findes i Stiftelsen, maa rette sig efter dens Indtægter og Lejlighed, saaledes at tilbørligt Hensyn tages til de nødvendige Krav, som Børnenes tiltagende Alder vil stille, og de forøgede Udgifter, som deraf ville opstaa. Idet jeg altsaa iøvrigt overlader Afgørelsen heraf til Stiftelsens Bestyrelses bedste Skøn, bestemmer jeg blot, at et saa stort Antal som muligt skal optages — — —

Og i B.n staar: „*Børnenes Pleje og Opdragelse samt hele Stiftelsens Husholdning overdrages en Bestyrerinde, som antages af Stiftelsens Bestyrelse; hun skal bestandig have Børnene om sig, naar de ikke er til Undervisning . . . og: Skulde der ikke kunne findes en Bestyrerinde, som i sig forener alle de Egenskaber, som maa udføres, for at hun tilbørlig kan varetage de hende efter de ovennævnte Bestemmelser paahvilende Forpligtelser, eller dersom Stiftelsens Bestyrelse skulde antage, at Stiftelsens Øjemed bedst vil fremmes ved en Deling af Arbejdet, eller dette endog bliver nødvendigt paa Grund af det voksende Antal Børn, som optages, skal det være Bestyrelsen tilladt at ansætte en Medhjælper-ske for Bestyrerinden.*

I Afsnit D. fastsættes Regler for Bestyrelsen, der skal bestaa af 3 Mænd, hvoraf altid én skal være retskyndig. Den første Bestyrelse er udnævnt af Opretterinden i Fundatsen; den skal fremtidig supplere

re sig selv og den første Bestyrelse skal selv fastsætte Vederlaget for sit Arbejde, der dog ikke foreløbig maa overstige 3 Procent af Stiftelsens Bruttoindtægt. Bestyrelsen antager Bestyrerinden, hendes eventuelle Medhjælper-ske, Godsinspektør, Skovrider osv.

Endelig gives der i Afsnit F. Bestyrelsen Ret til i de første 2 Aar efter Opretterindens dødelige Afgang at foretage Forandringer i Fundatsen. Efter den Tid kan Bestyrelsen ogsaa foretage Forandringer, naar alle dens 3 Medlemmer og 4 Suppleanter er enige, og Justitsministeriet giver sit Samtykke. —

Henimod to Aar efter Grevinde Danners Død approberer Justitsministeriet et Tillæg til ovennævnte Fundats, hvori bl. a. fastslaaes at *Børnene opdrages i Afdelinger paa indtil 20 i hver* — man gaar altsaa bort fra Kasernesystemet. At, som **Forstander for Stiftelsen antages en Mand, der har de dertil nødvendige Kvalifikationer**, at Børnene undervises paa selve Stiftelsen, af Lærere og Lærerinder, at Børn, der optages midlertidigt kan anbringes udenfor Stiftelsen, naar der ikke er Plads i denne o. s. v.

Kritiken over disse Ændringer i Fundatsen udeblev ikke. Allerede samme Aar, 1876, udkom en Pjece om Stiftelsen paa *Jægerspris* af ingen ringere end *Klemp*, et af de første Bestyrelsesmedlemmer, der om sig selv siger, at han er den af Bestyrelsen, der bedst kendte Stifterindens Tanker og Meninger om Børnehjemmet. Han var meget hurtig udtraadt af Bestyrelsen. I denne Pjece hedder det, at mod Børnenes Inddeling i Afdelinger kan intet indvendes, det fremgaar af forskellige Udtalelser i Fundatsen, at noget lignende har været Stifterindens Tanke. Derimod drager han haardt til Felts mod Børnenes Anbringelse udenfor Stiftelsen, hvad der efter hans Mening kun er et maskeret Tilskud til 4 københavnske Børnehjem, hvor disse Børn — 25 — er anbragte. Dette ophæves da ogsaa efter en Del Aars Forløb.

Ikke mindre haardt angriber